

Rodogoljuf.

Glejte pred očmi zdravnika,
Vsacega ozdrav' bolnika,
Jaz za jetko, vodenico
Imam prebrisano glavico;
V hipu mrzlico odženem,
Duri v prihod ji zaklenem;
Jaz popraviti' znam želodec,
Proč madron odganjam, bodec.
Pravi vid dam kratkogledcem,
Putko znam odpravljati' dedcem.
Radostne st'rim 'z žalostnjakov,
Žalostne st'rim 'z veseljakov —
Govoriti brez zamude,
V zdraviteljstvu delam čude.

Sodnik.

Tac'ga rabi naše mesto,
Zmernost', treznosti nezvesto.
Tù in tam je dost' bolnikov,
Malo umnih le zdravnikov,
Torej pri nas ostanite,
In bolnike še zdravite.

Rodogoljuf.

Al še druge učenosti
Me učil je mož modrosti:
Da vse vzdignem, ki so v grobi,
Preden angel jim zatrobi;
Če so trupla tud' strohnela,
Zopet bodo oživila.

Sodnik.

Ljub' prijatelj! ta je bósa;
Kar odreže smrtna kôsa —
Se do ustajenja zore
Skupaj djati več ne more.

Rodogoljuf.

Če m' ne bote hudo vzeli,
Čem ostati dan tu celi,
Za poskušnjo vse bolnike,
Bodi male, bod' velike,
Bod' bogate, bod' srotice,
Bom ozdravil brez petice.

Sodnik.

Brez petice? Ta je nova,
Al zopet laž gotova!

Rodogoljuf.

Jutri grem na kraj trohnobe,
In obidem trikrat grobe,
Na moj „Hokus, Pokus“ kmalo,
Kar je mrtvo, bode vstalo. —
Prosim poglavarstvo slavno
Mi za delo čeznaravno
Dati dovoljenje v listu.

Sodnik.

Ha! dal bi ga Antikristu! —
Rad čem dovoljenje dati,
Vaše dni pri nas ostati;
Bogatine, sirotice
Ozdravljati brez petice.
V miru pak mrtve pustite,
Scer — scer zdravi ostanite!

(podaja mu rokó.)

Rodogoljuf.

Mestničani so vesoljni
S čudodelcem zadovoljni. —

Sodnik (srdit.)

Razun mene ni jezika,
Poslušajte me sodnika!

Rodogoljuf.

Z Bogom! nesem poročilo,
(za-se:)

Pisal bodeš list še v silo.

(odide.)

Deveti nastop.

Miklavž (sodnikov brat); za njim
jih več v sobo plane. Prejšnja.

Sodnik (k bratu glasno:)

Zapri jim pred nosom vrata;
Preč od tukaj, scer bo druga!
Kje je moj telesni sluga?
Kje so briči, kje čuvaji?
Je li rijast meč pri kraji?

Al poznate me sodnika?

Razun mene ni jezika!

Miklavž.

Lep'ga vruga si napravljáš,
Kaj se vruga obotavljaš
Vraču dovoljenje dati,
Mrtve v grobih oživljati?

Ključavničar.

Da, do dans sodnik ste bili.

Voznik.

Druzega bomo zvolili.

Sodnik.

Druz'ga?!

Krojač.

Ki bo od Vas bolji.

Sodnik.

Krog in krog ga ni okoli.

Potepuhovec.

Brž papir, però, črnilo!

Sodnik.

Hm! papir?

Voznik.

Scer rab'no silo!

Sodnik.

Silo?!

Miklavž.

Da, zdaj ni drugači.

Sodnik.

Ni?!

Ključavničar.

Naj živijo tudi vrači!

Sodnik.

Vrač! al — —

Potepuhovec.

Brž brez odloge

In nasproti niti sloge.

Sodnik.

Nu, nu — —

Neža.

Hitro, vrač odhaja!

Potepuhovec.

Ki življenje mrtvim daja!

Sodnik (raztresen:)

Hu, hu! — kaj sem hotel reči?

Neža (Miklavžu:)

Dajte malo mu postreči.

Miklavž

(prinese papir, però in črnilo.)

Tukaj je pisarja raba.

Sodnik.

Moja roka je preslaba!

Bratu hočem izročiti — —

Potepuhovec.

Vaša roka mora biti.

Sodnik.

Naj mi vsaj moj brat diktira!

Miklavž (nazočim.)

Tiho! — Dajte nama mira.

Milavž (narekuje:)

„S temi vrsticami Boštjanu Rodogoljufu dovoljenje dam“ — —

Sodnik (pisaje)

— „dam“ —

Miklavž.

— „jutri vse mrtve, bodi si možkega ali ženskega spola“ —

Sodnik.

— „možkega spola“ —

Potepuhovec

(gleda mu čez rame.)

Ženski spol ste pozabili. —

Miklavž (bratu.)

Zgubljen si, da Bog se usmili!

Potepuhovec.

Jaz čem ljubico!

Neža.

Jaz sestrico.

Miklavž

(kaže mu na papir.)

Deni ženski spol v vrstico!

Sodnik

(pisaje nevoljen ponavlja:)

— „ženskega spola“ —

Miklavž.

Kak' però te nizko nese!

Sodnik.

Roka mi se strašno trese!

Miklavž.

— „bodi mlade, bodi stare“ —

Sodnik

(peró proč vrže.)

Daj prej „Hirschhorngest“ z omare,

Kdor častitih čitateljev misli se torej naročiti, naj mi blagovoli do 10. decembra pisati v Zagreb (poste restante), ker potem bode — če se dosti naročnikov nabere — igra šla koj v tisk; mislim pa samo toliko iztisov natisniti dati, kolikor se naročnikov oglasi. Posebno prosim vse slavne čitavnice, vse drage domorodce in predrago slovensko mladino, naj mi nabira naročnikov, ter mi jih do naznanjenega časa pošlje. 13. iztis dobí vsaki nabiravec za dar. — Hudó je zares, ako misli kak nepremožen človek storiti kaj dobrega, pa vidi — da ne more. Salvavi animam meam!

Ljud. Tomšič.

Slovstvo slovensko.

Razun Goriškega Letnika*) izšel je ravno kar iz Blaznikove tiskarnice v prav prijetni podobi prvi vezek letošnjega „Cvetja“. Obsega pesmi J. Bilca, pod naslovom „Prvenec“, polne katoliškega duha in žive ljubezni do domovine. Ker nam „Cvetje“ kaj pridno bogati naše slovstvo, — v dveh letih razveselilo nas je že z 10. deli večidel klasičnimi — mislil bi človek, da ga ni treba še dalje priporočevati in da mu je naročnikov obilo — al to delo se tako krepko podpira, da bi se ne bilo čuditi, ko bi „Cvetje“ usahnilo. Res, da po svojem zapopadku ni za priprosto ljudstvo; al pa med Slovenci ni družih izobraženih ljudi od bogoslovcev in dijakov? Misliti moraš, da ne, kajti naročnikov nedijakov je le okoli 40. Da mladina to delo podpira, je dobro znamenje; na mladini stoji prihodnost; vendar bi imela podpora krepkeja biti. Saj je cena tako nizka, da res nikomur težave ne dela. Sosebno ljubljanska gimnazija morala bi še bolj marljiva biti; vendar toliko je storila, da ima med vsacim deseterim dijakom enega naročnika; bela Ljubljana pa — izuzemši bogoslovce pa gimnazijalce — še med petnajst-stotimi enega ne! Domorodci! ki si prizadevamo, da obogatimo domače slovstvo, pazimo, pazimo, da nam vsled naše zanikernosti in mlačnosti slana ne vzame še tega, kar že imamo!

Z.

Dopisi.

Iz Zagreba 10. nov. ☉ — Pozimski večeri podavajo nam obilneje duševne hrane, kakor poletni vroči dnevi. Društvo kazalištno igra vsaki teden štirikrat, in sicer: v nedeljo, torek, četrtek in saboto. Od 4. oktobra pričenshi smo že vidili 20 gledišnih iger na odru domačem. To naznanjam zategadel, ker prihajajo pogosto Slovenci v Zagreb, pa se primeri marsikteremu, da ne pride o pravem dnevu. Kdor obišče Zagreb, naj

*) „Novice“ podajajo iz „Letnika“ danes sestavek za pokušnjo; drugi pot bojo govorile več o tem delu. Vred.